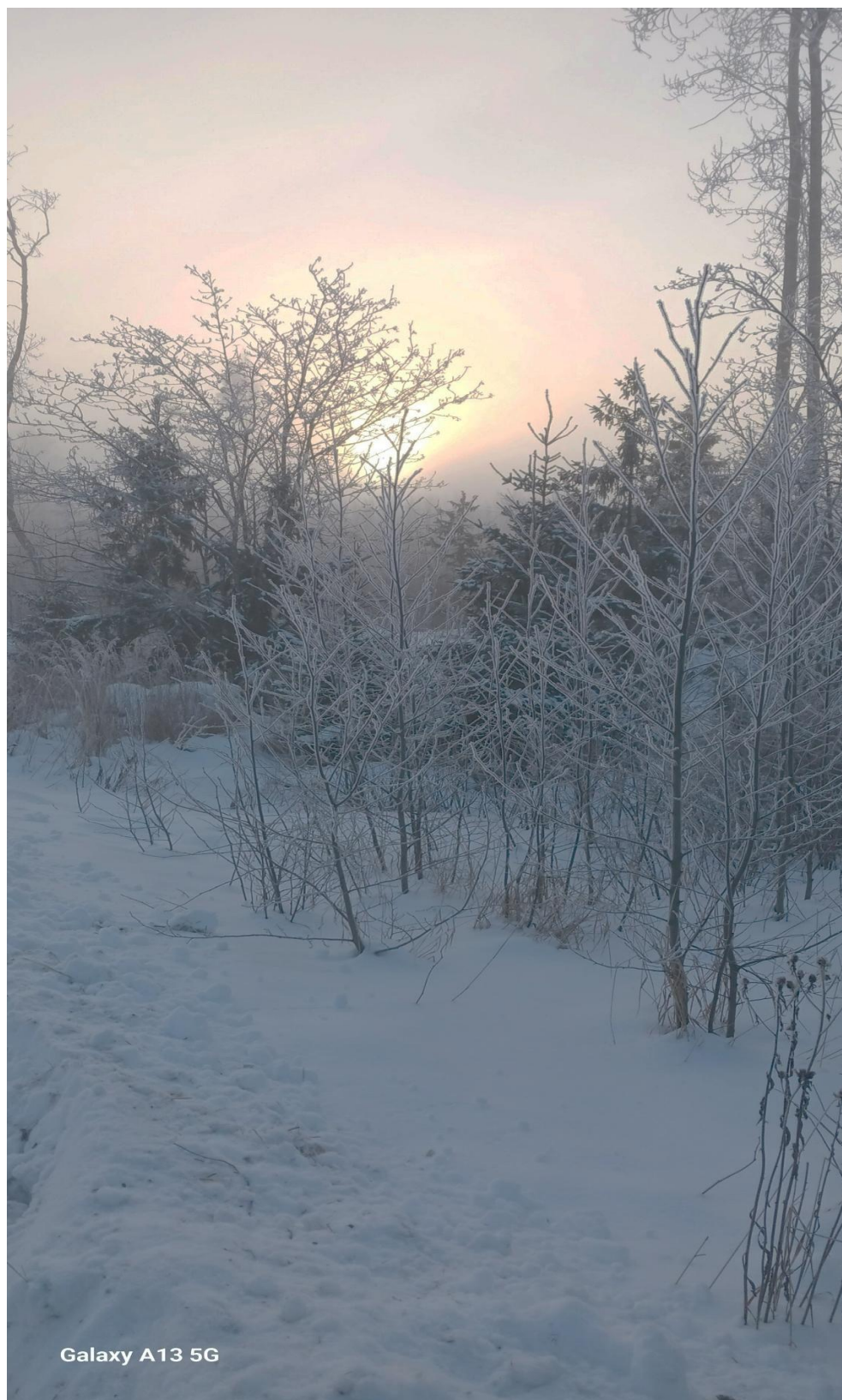

Aamun usvaa Käsäntiellä Kuva: Sormunen

KUOHIJOEN SANOMAT 2.2021

KUOHIOJEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti.
Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta, lintutoimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja Rafael Martikainen.
Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite: Posentie 2, 4980 Kuohijoki, raimo.maurola@elisanet.fi P. 040 8228192. viidestoista vuosikerta n:o 2/ 27.2.2026
Google: kuohijoki>tarinoita ja tapahtumia>kuohijoen sanomat

PÄÄKIRJOITUS

Helmikuu tarjosi lunta pakkasia ja talven riemuja ulkoilijoille, mutta vastapainoksi kallista pörssisähköä ja käynnistysvaikeuksia autoille. Talviolympialaiset, ne pitivät kalakaverit TV:n ääressä ja tavoittamattomissa! Urheilua tuli muutoinkin tuutin täydeltä pitkin päivää. Mitaleja sentään saatiin, vaikkakin odotettua vähemmän. Tällä kertaa olympiakisat tuottivat Suomelle mitaleita, ei kuitenkaan jääkiekossa, sitä odotettua kultaista! Vaikea on niellä tuota tappiota Kanadalle. Kyllä miesten jääkiekko on talvilajien kuninkuuslaji. Tuli muuten lyötyä vetoakin Suomen puolesta. Vedon vastapuoli, hyvä ystäväni tuli vastaan häviötäni, ja löi kättä päälle siitä, että vedon saldo nautitaan yhdessä. Samaa ehdotan myös tuon paljon puhutun sotilaallisen operaton osapuolille.

Tappio on tullut myös Pälkäneen kunnalle, kun kylän hurmannut kunnanjohtaja Pauliina Pikka siirtyy Nokian kaupunginjohtajaksi 1.4.2026 alkaen. Harmi. Silti onnea ja menestystä hänelle uudessa tärkeässä tehtävässä. Jotenkin tuntuu siltä, että Pälkäne on ikään kuin ponnahduslauta tai väliporras isompien pöytien ääreen. On kulunut jo neljä vuotta siitä, kun ”naamiot riisuttiin” ja Ukraina joutui hyökkäyssodan kohteeksi, eikä loppua näy. Hirmuiset vuodet, kuten JK Paasikivi sanoi aikoinaan. Uutiset kertoivat, paitsi uhkaa, idästä ja lännestä, myös hovin skandaaleista ja poliittisista kurveista.

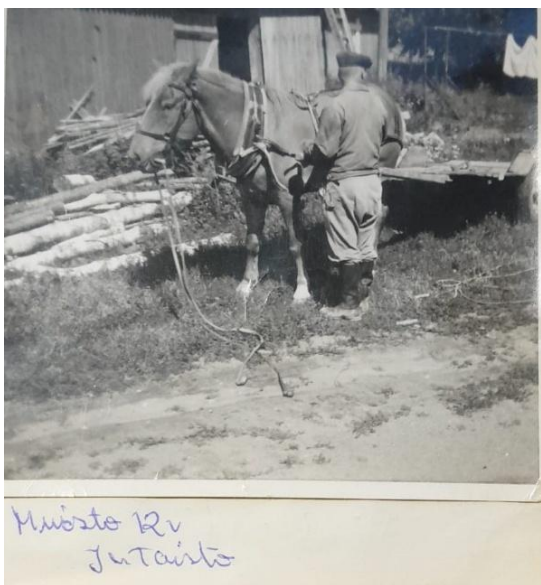
Tervehtien

Arnold Kirveskoski Päätoimittaja

Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

Sitten edellisen numeron, toimitus on saanut lisää kuvamateriaalia ja tarinaa kylän hevosista.

Passilassa, Taisto ja Muisto, Ilmari Passila ja Huima.

Kuvat Risto Keinon arkistosta.

Tässä Tervaniemen hevosia. Terveisin Mika Tervaniemi

Oikealta alkaen kuvassa Kustaa Robert s.14.7.1906 k.28.2.1963, Kalle Olavi s. 25.7.1904 k. 3.1.1984, Kalle Erkinpoika s.12.2.1882 k. 30.11.1961,

Ratsumies Sakari Tervaniemi

Riihimäen kartanon hevostarinoita

Kuohijoen Sanomien päätoimittajan esitettyä pyynnön, päätin sitten tarttua toimeen ja uppoutua muisteluihin hevosasioiden tiimoilta.

Varsinaisesta hevosten käytöstä ”oikeissa töissä” ei minulla henkilökohtaisesti kovin paljoa kerrottavaa ole, koskapa hevosvetoiset toimet maataloudessa alkoivat olla jo siinä vaiheessa, kun itse olin niin sanotusti ”töihin kykenevä pikku-renki”, jo aika lailla ohitse. Toki Tampereen Lyseossa lukioaikana pääsin vastaamaan äidinkielen lehtori P. Kalelan, omintakeinen persoona muuten, kysymykseen ”Osaakos Tyrni hevosen valjastaa?” myöntävästi.

Kyllähän tuossa 60-luvun alkupuolella joissakin töissä vielä oli joitakin askareita joita hevosella suoritettiin, heinähommissa hevosharavalla ajettiin heinät karholle, perunamaalla vaot ja talvella maidonjäähdytykseen Mutulahdesta jäät. Omia tarvepuitakin hevosella ja tukkireellä metsästä, satunnaisesti lehmille pihahieviä syötiin, mutta siinäpä se hevosvetoinen työ vähenemistään väheni. Samalla vähenivät myös asukit tallissa. Viimeinen hevonen siellä oli isän perintöhevonen, joka sitten elonsa ehtopuolella joutui muuttamaan lehmien joukkoon navettaan, eihän sitä yksin voinut tallirakennuksessa pitää muutenkaan. Eipä kuitenkaan ”ihahahaan” sijaan oppinut sanomaan ”ammuu” vaikka useamman vuoden lehmäseurassa viettikin.

Tuossa tiilisessä tallirakennuksessa, rakennettu muuten 1905, oli siis tiloja hevosille 10 pilttuuta, ns. sairaspilttu ja 2 varsankarsinaa.

Juuri tuon ajankohdan hevosten lukumäärästä ei sinällään ole tarkempaa tietoa, tilan omisti tuolloin Hilma Karoliina Riihimäki, jonka isä Heikki Juho Heikinpoika Riihimäki, joka kuoli 1892, harjoitti hevoskauppaa sekä rahanlainausta, joten varmaankin niitä hepoja oli useita.

Tarina kertoo, että kun Heikki karautti uudella hevosella markkinoilta kotiin, piti puoliso Marian olla rappusilla vastassa, jos ei ollut, Heikki kiepautti kärryt ympäri ja jatkoi markkina-ajelua. Näin kerrottiin.

-1960-luvulla neljän pilttuun paikalle sitten konstruointiin ”tallipaikka” traktorille. Tosin nykyiset traktorit eivät siihen mahdu.

Vuonna 1936 Riihimäessä oli 7 hevosta kuitenkin, hevosottolautakunta sitten sota-aikana otti palvelukseen 3, sitä en tiedä kuinka moni noista palasi. Nimeltä muistamiini hevosiin sitten päästään. En toki muista nähneeni Pojua, mutta tarinat alkavat siitä. Poju oli kuulemma ns. tarkasti ajettava, ei varsinaisesti vikuri mutta erittäin nopealiikkeinen. Äiti Hilikka piti tuossa 40-luvun loppupuolella kyyditä Kyynärölle linja-autolle, ja oli kuulemma hurjaa kyytiä, jos ajomies ei ollut tarkkana. Muun muassa Padankosken kylälle laskevassa mäessä Poju otti hurjat vauhdit jos sitä ei hillinnyt. Tallimies Virtas-Arvo kuulemma usein halusi Pojun nurkka-ajoihin, vaikka sitä ei siihen suositeltu ja muutamankin kerran meni kärryistä aisa poikki jos jostain syystä Poju hänen ajettavakseen päätyi kaikesta huolimatta. Sanoi sitten Arvo: ”Tarttee korjata!”

Sitten oli noita jotka ”ihan itte” näin, tilalla syntynyt nätti musta tamma Kukka jonka emä oli Flora. Suomenhevonen, taisi olla kantakirjassakin tuo Flooran Kukka. Ei sitä paljoakaan työhevosena käytetty ja joskus 50-luvulla myytiin Hämeenkoskelle se.

Sitten oli Reipas, joka oli myös suomenhevos-kantakirjoissa. Muutamanakin talvena olin jääkuorman kyydissä mukamas ”apumiehenä” kun tuolta Mutulahdesta niitä jääkuutioita navetan jääkellariin ajettiin. Teppo (siitä sitten myöhemmin) niitä kuutioita jääkelkalla avannosta nosti, ja sitten Reippaan kyytiin lastasivat. Miehet siellä avannolla tietenkin ehdottelivat, että minähän voisin joutessani ryhtyä vaikka alisahuriksi kun niitä jäitä sahattiin, taisivat kiusoitella kuitenkin.

Reippaasta vielä pari juttua. Ajoivat kuivia heiniä navetan parveen, siellä pääsi paarma tuikkaamaan Reipasta johonkin ”arkaan paikkaan” ja siitäkös Reipas pillastui ja sitten mentiin eikä meinattu. Heinäkärryn kulma osui parven oveen ja ovi kaatui kärryn päälle niin, että ajomies jäi alle. Vasta jossain Etuhaan kulmilla sai pysäytettyä. Sanoi ajomies: ”Se Riihimäen killisilmä-valakka meinas mun tappaa!”

Itsehän olin laittamassa Reippaalle valjaita, ja joku sanoi että katoppa onko rinnustin kireällä. Menin sitten ja joku solki taisi vähän nipistää joten Reipas paheksui ja tarrasi olkapäähän hampailla ja nakkasi aika pitkälle ja tietty nokkospuskaan ajatellen että

”Pois tuo pikku kömpelys” Vähän hätääntyivät porukat, mutta ei siinä sattunut pahemmin sentään. Henkisesti ehkä hieman...

Sitten tuo toinen ruuna Teppo. Suuri kooltaan ja vahva kuin mikä. Päällimmäinen syy taisi olla se, että sanottiin sen perimässä olevan vähän belgialaista työhevosta. No, kaviot oli ainakin kookkaanpuoleiset ja hevosenkengän piti olla huomattavasti isommat kuin normi suomenhevosella. Teppoa käytettiin sitten mm. heinäpellolla haravan vetäjänä, siihen työmaalle pikkuisen halusin, mutta ei ollut jalassa niin paljon voimia tuolloin että olisin saanut sen haravan polkaistua laukeamaan. Niinpä sitten seivästysporukkaan. Teppo hoiti myös osaltaan nuo tukkireen ajot Reippaan kanssa, ja myös sahran vetäjänä oli oiva. Saarisen Väinön Bedford-kuormurin myös veti tuon Mäkelän mäen päälle. Jyrkimmällä kohdalla päätti pitää huilitauon ja otti hyvän etunojan. Ajattelivat siinä, että nytkös tuli stoppi, mutta ehei! Vähän huilattuaan Teppo jatkoi että luokit vaan rutisi.

Riihimäen viimeinen hevonen oli ruuna Mukava, isä-Taunon kotipaikasta Ahtialasta tullut perintöhevonen. Hevos-kavereiden mentyä vehreämmille laitumille oli pakko mennä lehmien porukoihin. Hevostyötkin olivat vähentyneet, joten aika lailla ”eläkepäiviä” sitten Mukava vietti tuonne 70-luvun alkupuolelle. Nurkista toisinaan hiehoille niitettyjä heiniä ajettiin, että tuli pikkusen sitä liikuntaakin. Varsin muistorikas projekti sitten sen loppuajoilta oli, kun isä sai päähänsä että hänpä laittaa Mukavalle valjaat ja silvärkit ja ajaa sahralla perunamaan vaot. No, kaivettiin Taiston kanssa sahrat varastosta ja ei kun vanha isäntä toimeen. Pienen ajan päästä tuli ja sanoi että ei se Mukava suostu ollenkaan sahraja vetämään. Eipä siinä, isä koitti lahjomalla saada hommaa toimimaan. Sokeripalaa ja kuivaa leipää – ei mitään. Sitten ”perskelettä” (eipä isä juuri muuta voimasanaa käyttänyt) ja ohjasperää -ei juuri menestystä. Sattui sitten paikalle ihan muissa asioissa Saarikon Martti, hevosmies hänkin. Taisto toki oli siinä myös. No, Taisto meni sahran kahvoihin lykkäämään ja Martti ja isä vetivät kahden puolen päästä valjaista niin sillä konstilla sitten kävi se vakojen ajaminen, hevonen ja 3 miestä.

Arto Tyrni

Kulttuuritoimittaja *Rafael Martikainen*

Viestimies

Tässä viestimiehellä tarkoitetaan myös naista. Viestintä koskettaa meitä kaikkia, ja se on aina läsnä ja osa jokapäiväistä elämäämme. Viestintä on tiedettä, joka on laaja vakiintunut akateeminen tieteenala, jota kutsutaan usein nimellä viestintätieteet. Niinpä sitä opiskellaan useissa yliopistoissa ja ammattikorkeakouluissa. Tunnetuin niistä lienee Tampereen yliopisto.

Vanhalle tavan miehelle viestimiehestä tulee ensinnä mieleen armeijan ajoilta piuhojen vetäminen ja Topi- radion kantaminen maastossa. Tuolta ajalta minullekin on jäänyt monta kivaa muistoa 1950-luvun Rovajärven tykistöleiriltä Rovajärveltä.

Viestintää on salaista ja julkista. Salaisesta viestinnästä on säännöksiä perustuslaissa, rikoslaissa ja sähköistä viestintää koskevassa lainsäädännössä.

Nykyisin viestilaji on erittäin tekninen, ja sillä on tärkeä osa taistelujoukkojen johtamisessa. Tikkakoskella sijaitseva puolustusvoimien Viestikoekeskus vuoteen 2014, jonka jälkeen se on jatkanut toimintaansa osana puolustusvoimien tiedustelulaitosta.

Tikkakosken viestikoelaitos tuli tunnetuksi vuonna 2017 ilmi tulleen tietovuotoasian johdosta, kun Helsingin Sanomat julkaisi 16.12.2017 artikkelin, jossa paljastettiin salaisia tietoja viestikoekeskuksen toiminnasta, sijainnista ja henkilöstöstä. Lehti perusteli julkaisua yhteiskunnallisella merkityksellä. Kyseessä oli laaja tietovuoto, jossa on epäilty aineiston lähteenä olleen pitkään palvellut upseeri. Asiasta tuli tuomiot toimittajille, kun Helsingin hovioikeus tuomitsi heinäkuussa 2025 kaksi Helsingin Sanomien toimittajaa turvallisuussalaisuuden paljastamisesta ja sen yrityksestä liittyen vuoden 2017 Viestikoekeskus-artikkeliin. Korkein oikeus hylkäsi valituslupahakemukset. Siis, jos tietää turvallisuussalaisuuksia, kannattaa pitää suunsa supullaan niistä.

Viestintä on kehittynyt sanattomasta elekielestä ja suullisesta perinteestä nykyiseen digitaaliseen aikakauteen. Kehitys alkoi siitä, kun kirjapainotaito keksittiin joskus vuosien 1440–1450 tienoilla, Sähköinen viestintä alkoi kehittyä 1800-luvulla. Siitä alkoi aikakausi, joka tarjosi tiedon lähteitä jokaiselle. Kehitys on ollut niin huimaa, että tavanmiestä oikein hirvittää.

Kautta aikain ihmisillä on ollut tarve viestiä toisilleen. Ensinnä oli sanaton elekieli ja sen jälkeen puhuminen. Kun tuli tarve viestitää pidemmän matkan päästä ihmisen otti käyttöön savumerkit. Tuolloin tuli oli jo ihmisten hallinnassa. Nuotiosta nouseva savu oli sinällään viesti, mutta joku keksi, että kun savun nousemista säännellään, niin sillä

voi viestiä eri asioita. Tämä tarina on tullut tunnetuksi intiaanielokuvista. Tavallaan se on edelleen käytössä maaseudulla esim. Kuohijoella, jossa on noin viisikymmentä savua, joissa asuu paikallista väestöä. Pakkaspäivinä savupiipuista tupruava savu viestii siitä, että talossa on asukkaita kotosalla. Tiedolla on sikäli merkitystä, että savusta tai sen puutteesta ulkopuolinen voi tehdä johtopäätöksiä, varkaatkin!

Vatikaanissa on pitkään ollut käytössä savumerkki paavin vaalin tuloksesta, Varhaisempi merkin antaminen alkoi tietävästi Paavi Pius VII aikana. Sen virallisessa käytössä valkoinen savu, tarkoitti uuden paavin valintaa ja musta savu vaalin epäonnistumista. Sitä käytettiin ensimmäisen kerran tietävästi vuonna 1914 paavi Benedictus XV:n valinnan yhteydessä. Se juontaa mahdollisesti alkunsa siitä, kun aiemmin vaaliliput poltettiin vaalin jälkeen takassa. Kirkon kellojen soitoilla on myös viestitty erinäisiä tapahtumia. Myös kellonsoittajat kirkoissa olivat siten viestimiehiä. Tunnetuin lienee fiktiivinen hahmo Notre damen kellonsoittaja, jonka tarina perustuu Victor Hugon romaanin vuodelta 1831. Muita vanhastaan tunnettuja viestimuotoja:

Viestikapula

Se on aineeton viestiväline, jolla siirrettiin perinteistä tietoa ja taitoa eteenpäin seuraaville henkilölle, sukupolville tai toimijalle. Sittemmin viestikapula on tullut tunnetuksi urheilussa.

Rummut

Varhaisina aikoina Rummut oli tärkeä osa sotaväen kalustoa aina 1800 - luvulle saakka. Tuolloin rummun pärinä viestitti kansalaisille, että sotaväki on liikkeellä. Perinteisen huutamisen sijaan rummuilla viestittiin sotajoukoille erinäisiä sotilaallisia taistelutilanteisiin liittyviä käskyjä ja ohjeita. Niin myös ruotumiehille tärkeästä ruokailusta, marssin tahdistusta, iltasoitosta ja herätyksestä. Eittämättä rummulla pyrittiin myös vahvistamaan joukon yhteishenkeä, kenties moraalia ja rohkeutta, sekä viestiä viholliselle todellista suurempaa, pelottavaa ja vahvaa joukkoa.

Rumpali, oli tuolloin siis sotajoukon viestimies.

Tuohitorvi

Tuohitorvi, josta on käytetty myös nimikettä, karhutorvi. Se on aikoinaan ollut tärkeä viestintäväline. Suomessa sitä on käytetty pääsääntöisesti paimentorvena, mutta on sillä ollut paljon muitakin tarkoituksia. Kalevalassa kerrotaan Sotaretkelle lähteneestä Kullervosta. Sotaretkelle lähtiessään Kullervo töräytteli tuohitorveaan, *soitti suolla mennessänsä*, ilmeisesti vihan ja kovan kohtalon ajama. – Ja huonostihan äijälle kävi tuolla retkellä. Runoissa 32-36 kuvataan Kullervon sotaan lähtöä, josta on Akseli Gallen Gallen-Kallelan Kalevala-aiheinen maalaus vuodelta 1901.

Karhutorvi muodostuu pykäläpillistä, jonka päähän on kierretty kaikusuppilo lepän kuoresta tai tuohesta. Pykäläpillin materiaalina on yleensä käytetty katajaa tai mäntyä, ja osat on kiinnitetty toisiinsa sulatetulla pihkalla. Torven alapään halkaisija on ollut noin 10 cm, joka antoi kaikuvoimaa. Voimakasäänisellä karhutorvella on pyritty matkimaan karhun ääntelyä ilmeisesti houkuttelutarkoituksessa. Tietävästi Etelä-Pohjanmaalla ja Etelä-Savossa torvea on aikoinaan käytetty myös soittimenä. Tuohitorvi oli siis aikansa viestiväline.

Kirjekyyhky

Arkeologiset kaivaukset Egyptissä ja muualla Lähi-idässä todistavat, että kyyhkyjä käytettiin jo yli 5 000 vuotta sitten, paitsi ihmisten ravinnoksi, myös kirjeiden viemiseen valittuun kohteeseen. Sitten joku tietäjä havaitsi, että kyyhkyllä on hyvä suunnistustaito, koska samat linnut palaavat aina lähtöpaikkaansa. Tuolloin osattiin jo kirjoittaa, mutta kun ei ollut postilaitosta, joka veisi kirjeen perille, se piti keksiä. Postilaitos aloitti Suomessa 1638 Pietari Brahen aikana.

Ja joku tietäjä teki kokeen. Hän kesytti kyyhkyn ja vei sen monen kilometrin päähän, missä hän sitoi sen jalkaan kirjelappusen. Sen jälkeen tietäjä päästi kyyhkyn lentoon. Kun tietäjä palasi kotiinsa, niin kyyhky oli siellä häntä odottamassa. – Viestinviejä oli keksitty.

Rooman valtakunnan aikana, kun sotia käytiin paljon, niin kirjekyyhky osoittautui mainioksi viestinviejäksi. Onpa niitä hyödynnetty vielä 1800-luvulla käydyissä sodissa. Muun muassa Brittiläiset joukot saivat kirjekyyhkyn tuoman tiedon Napoleonin tappiosta Waterlooossa. Niinpä kirjekyyhkyistä onkin tullut ikään kuin rauhan ja rakkauden viestinviejä tai sanansaattaja.

Kirjekyyhkyjä harrastetaan vieläkin, mutta pääasiallisesti harrasteena ja kilpailulajina, myös Suomessa.

Kyyhkysset sopivatkin mainiosti romanttisen rakkauden sanansaattajiksi, sillä ne viettävät koko elämänsä saman kumppanin kanssa. Kyyhkysten kasvattamista harrastettiin Suomenkin kartanoissa ja pappiloissa jo keskiajalla. Pulut ovat ihmisystävällisiä ja älykkäitä lintuja, minkä takia niitä on helppo kouluttaa. Hämmästyttävintä kyyhkyissä on kuitenkin se, että ne osaavat palata takaisin lähtöpisteeseensä jopa satojen kilometrien päästä. Lintutieteilijät uskovat, että kyyhkysillä on synnynnäinen vaisto eli eräänlainen ”sisäinen kompassi”, joka auttaa niitä tunnistamaan maapallon magneettikenttiä. Kaikki nämä ovat pelkkää historiaa, kun radio, TV, lehdistö, posti ja some ovat korvanneet vanhat menetelmät ja sen myötä ihmisten ja yhteisöjen viestinnän tarve on moninkertaistunut.

Kulttuurikohde

Tämä talvi tullaan muistamaan tupapäivistä ja siitä kun toiminnot olivat sen mukaiset; lähinnä katsella ikkunasta ulos ja seurata lämpömittarin lukemia. Sitten helmikuun 11 päivänä pakkaneen hieman helpotti. Tuli sellainen tunne, että nyt on pakko lähteä johonkin tuulettumaan, eikä me toimituksella oltu ainoita, jotka niin ajattelivat. Sattumoisin eräs lehden tilaajapariskunta ehdotti toimitukselle pientä kulttuurimatkaa yksityiseen Lohjan sotamuseoon. Sehän sopi minulle. Otin toimitussihteerin mukaan, mutta toimittajat eivät työkiireiden johdosta voineet lähteä. Kun oli saatu auto parkkiin, jatkoimme jalan museon suuntaan. Sitten alkoi tapahtua. Museon omistaja oli ovella vastassa, Suomen lippu kunniantekoasennossa ja porilaisten marssin soi. Kyllä tunsimme itsemme ihan kuin valtiovieraksi! Kaarlon esitys oli vauhtia ja meininkiä. Nähtävillä oli kattava kokoelma sodan aikaista, esineistöä muun muassa aseita, korsu, kanttiini, väestönsuoja, sotilaiden varustusta, majoitustila, puhdetöitä, kirjeitä rintamalta ym. Käynti väestönsuojassa antoi ääniefektein aidon kokemuksen siitä miltä se on aikoinaan tuntunut, kun hälytyssireenit soivat, pommikoneiden äänet kuuluvat pommien pudotessa suojan päälle. Järisyttävää!!!

Tällaista muistan tapahtuneen minunkin elinaikana. Hyvin pitkään Suomessakin uskottiin, ettei Euroopassa voi enää koskaan tällaista tapahtua. Väärässä oltiin. Ukrainaansa sotaa on käyty jo neljä vuotta, eikä loppua ole näkyvissä. Pommeja sataa päivin ja öin, myös siviilikohteisiin, sairaaloihin ja infrastruktuuriin. Sodassa ja sotilaallisessa operaatioissa on kuollut siviilien lisäksi satojatuhansia sotilaita. Tätä sotaa voisi luonnehtia kulttuuriseksi ja ideologiseksi sodaksi, jonka yksi mies voisi lopettaa yhtä lyhyellä lauseella; millä hän sodan aloitti. Järisyttävän kokemuksen jälkeen käynti yläkerran TeijArt mosaiikkigalleriassa palautti mielet takaisin tähän päivään. Mosaiikkigalleria harjoittaa yksilöllisten

taide-esineiden valmistusta ja kauppaa sekä lahjatavara- ja askartelutarvikkeiden sekä mosaiikkimateriaalin maahantuontia, tukku- ja vähittäiskauppaa. TeijArt voi järjestää myös alan kursseja ja opetusta sekä näyttelyitä.

Kaarlo ja Teija Kaarre

Museon aulan vitriinissä on mm. kolme Mannerheim-ristin ritarimerkkiä

Teijan mosaiikkipaja

Kanttiinissa kahvit lottakukubeista

teija.kaarre@arma-art.fi

Jägerhornintie 30, 08700 Lohja
0405034020

Toimitus suosittelee

24.2.2026

Varaukset
 Varaukset vähintään 5 hengen ryhmille:
 Lohjan matkailupalvelukeskus
 puh. 044 369 1309 tai tourist@lohja.fi
 sekä Kalervo Kaarre puh. 0400 471 644
kalervo@kaarteensotamuseo.fi
www.kaarteensotamuseo.fi
 Jägerhornintie 30, 08700 Lohja

Runon sarkaa

SURMAN TORVET

*Metron tunneleis lapset, äidit, kuin vaivaisetkin,
peloissans turvaa on he täältä hakeneet.
Ymmärryst ei saa mies, ken sodan alkoi,
joukkons ryntääs maahan keltakukkain,
sen omaks tahtoi ja muuttaa mielet ihmisten.
Maahan polki rauhan, oikeuden ja vapauden,
valheel sen oikeutta toisti suulla suuremmalla.
Soivat surman suuret torvet, alla sinitaivaan.
Koht kaatui miestä monta, kahta puolen rajaa,
pommit murskas kodit, kadut, koulut ja tehtaot,
pellot keltakukkaiset, ne teräksestä täyttyi.
Vuodet vaihtuu, sota jatkuu, ja veri hanget värjää.
Haudoil sankarein, tuskaa, kyyneleitä – vihaakin.
– Ja yhä vaan soittaa surman suuret torvet.*

SLAVA UKRAINI!

Kuvituskuva

SYKSYN TULLEN

Kuuletko tuulen, kuinka se kuiskaa,
lehtiä kultaa, ja niitä maahan se paiskoo.
On valo jo kalpea, aamulla sumuharso,
ja päivät ne päättyvät illan hämääseen.
Pian koittaa aika sadonkorjuun, kun
luonto tarjoaa kypsät tähkypäät.
Voin nähdä uusia värejä ja maistella
tuoksua – tuntea makuja hyviä.

Metsä on tumma ja sammal on märkää,
mutta selkeä on taivaanranta.
Silti se suojaa ja turvaa minulle antaa,
kun sade piiskaa ikkunan pintaa.
Aika on ikuinen, minulle rajallinen.
Illansuussa, on aika kynttilä sytyttää,
ja katsella – kuinka maailma makaa.

Näitä kuvitteli kirjoitteli
Halimos Potamo's

METSÄSTÄJÄ

Metsästäjä, aamun hämärässä,
tarkkaan katselee ja kuuntelee,
kuinka luonto ympärillä heräilee.
Linta vierellään ja ase olallaan,
suuntaa hän Himmerkin mäelle.
Metsän polulla tuulen henkäys,
vielä ei rusakosta merkkejä näy.
Tuulen alla hän varoen kulkee,
kun Kitunen aikoinaan, jottei
karkottaisi riistaa piileksivää.
Sen päättänyt hän mielessään;
saalista otan vain sen verran,
kun koirat ja itse tarvitsen.
Riista, se on luonnon luomaa,
sitä en vihaa, vaan suojelen.

Linta on jäljillä

Uimarannan laiturin korjausta

Lunta aurattiin uimarannan laiturin vierestä ja nyt sitä jäädytettään vahvemmaksi jotta kestää kaivinkoneen painon. Suunnitelmissa on hieman purkaa laituria ja painaa uusia pystytolppia...on ajan mittaan jäät painanut laiturin kohto rantaa ja nyt on remontin tarpeessa. Kuvat ja teksti Ossi Ali-Kippari.

Liikkuvat jäät ja aika ajoin sillan kannesta nouseet naulojen kannat, ovat vaaraksi eteenkin lapsille. Vaikka kansilaudat ovat aina laitettu kyllästetystä tavarasta, niin aikaa myöten nekin, jos ei lahoa, niin ainakin pehmenevät ja sen seurauksena irtoavat alustastaan.

Aina on laituritalkoisiin riittänyt väkeä, niin paikallisista kuin kesäasukkaista. Hyvä niin! Ja erityinen kiitos Saarikon miehille, Risto Keinolle, Ossi Ali-Kipparille, Pekka Kolehmaiselle ja Mika Tervaniemelle, jotka ovat pyyteettömästi tuoneet oman ammattitaitonsa ja koneensa talkoisiin yhteisön hyväksi.

Tämäkin on jälleen osoitus siitä, miten kyläyhteisö pitää huolta ympäristöstä, yhteisön rakennuksista ja niiden turvallisuudesta, Olen nähnyt 47-vuoden aikana täällä ainakin kolme kertaa kyseessä olevan laiturin peruskorjauksen.

Kylän miehiä ja koneita

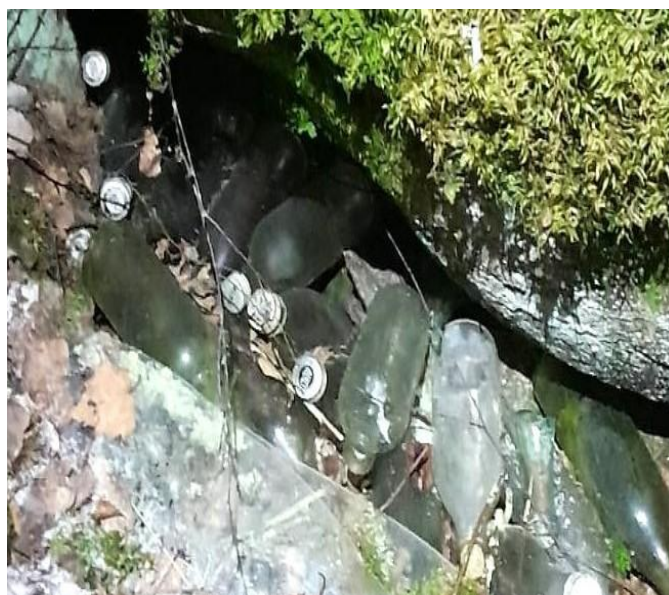

Kalatoimittaja E. Kiviriippa

Talvikalastuksen aika on vielä parhaimillaan. Harvakseltaan talvikalastajia tänne ilmaantuu. Se on paljon vaativampaa kuin kesäisin. Talvella tarvitaan erikoisvälineet ja enemmän työtä ja kuntoa, sekä kykyä lähteä kaksi kertaa viikossa kovillakin pakkasilla pyydölle. Käynti pyydöllä palkitaan lähes aina hyvällä saaliilla. Alla kuvan kalastaja on tuttu näky näillä vesillä.

Jään alta. Kuva: Juha Sormunen

Kiven kolosta. Kuva: Risto Keino

Tietosuojalauseke

Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti.

Tilaajatiedot Tilaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin.

Tilaajatiedot ja niiden käyttö

Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilaus katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaajatiedosto tuhoetaan pysyvästi.

Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28 D 27 01300 Vantaa, puh. 0408228192
raimo.maurola@elisanet.fi

Valokuvat ovat toimituksen, ellei erikseen ilmoiteta.